

De marionettenspeler

Warau mono wa bakaru bekarazu.

Wie enkel glimlacht is ondoorgrondelijk.

—JAPANS GEZEGDE

Achter onze deur, behangen met notities als: *'No killing'* en *'Let's try to be nice to each other'*, klinkt een gil en wordt gevloekt en gelachen. Daarnaast, achter de deur van de kleedkamer met het bordje 'Ladies', kun je hooguit een geroezemoes van gesprekken en blazende föhns horen.

In de kleedkamer krioelt het van de vrouwen die zich in een gevecht met de tijd voorbereiden op een veelbelovende vrijdagnacht. Onder het geroezemoes in het Engels, Hongaars, Tsjechisch en Russisch kleeft ik me haastig om. Onze parfums mengen zich met een geur van fastfood dat op tafel ligt tussen de tissues, tijdschriften, Japanse leerboeken en lege blikjes energydrank. Nadat we ons hebben omgekleed en de lockers hebben gesloten, probeert iedereen een plek voor de spiegel te veroveren.

Alleen Mirrin wordt nog gemist. Ze begint vandaag haar tweede nacht. Terwijl de stilte is neergedaald, komt ze plotseling binnenstormen. Ze laat haar tas vallen en schopt haar laarzen uit. Haar natte jas smijt ze in een hoek. Haar lange zwarte haar plakt aan haar gezicht en geeft een verwilderde indruk.

'*Fuck*, ik ben laat! Hebben jullie soms mijn sleutels ergens gezien?' zegt ze, terwijl ze haar tas omkeert en alles over de tafel verspreidt, tot irritatie van de anderen.

'Misschien heb je ze in de taxi verloren,' zeg ik.

'Ik kon geen taxi vinden en het regende ook nog...'

In de hoek trekt ze haar leren broek uit. Op haar blanke huid zit een grote blauwe plek. Een bloeduitstorting op haar dijen ziet eruit als een serieuze verwonding die ze niet op het podium kan hebben opgelopen.

'Wat is er met jou gebeurd?' vraag ik zachtjes.

Mirrin werpt een blik in de spiegel.

‘*Shit!* Het is erger...’

‘Hoe kom je daaraan?’ vraagt Ziva.

‘Hij was ook zo’n klootzak!’

‘*Wie?*’ Ziva stopt met haar haar te borstelen en kijkt haar aan.

‘Chiyo...’

‘Chiyo!’ zegt Hunter, die naast Ziva zit op het puntje van de poef. ‘Ik heb je nog gezegd uit de buurt te blijven. Hij is lid van een gang.’

Het is ineens doodstil. Mirrin stapt in haar naaldhakken en sluit met trillende handen de dunne bandjes om haar enkels.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt Ziva.

‘Vandaag, toen ik terugkwam van boodschappen doen, kwam hij ineens recht op me af! Daarna sloeg hij me in mijn gezicht, zo hard, dat ik op de grond viel. Ik dook in elkaar en hij begon me te schoppen. Waar iedereen bij was! Niemand, *niemand*, die mij hielp, wat zijn Japanners voor een mensen?’

De anderen verlaten de kleedkamer. Mirrin bepoedert de plekken. Maar de make-up doet de kneuzingen hooguit meer opvallen.

‘Ik dacht dat hij me wilde vermoorden...!’ zegt ze met trillende stem.

‘Waarom doet hij zoiets?’ vraag ik.

‘Hij is boos omdat ik niet meer in hem ben geïnteresseerd...’

‘Hij schreeuwde de naam van mijn vriend in Tsjechië. Ik weet niet hoe hij erachter is gekomen. Het maakt ook niet meer uit. Ik ben niet voor niets naar Japan teruggekomen. Hij begrijpt er niets van dat ik hier wil dansen,’ zegt ze, terwijl ze haar gezwollen lippen stift.

Plotseling verschijnt Kevin in de deuropening. Ziva, die net haar rekbare kanten jurk dichtritst, rent de kleedkamer uit.

‘Opschieten, ik mis jullie naam nog op de lijst!’

Ik dans op de muziek van *Underworld* en loer naar de ogen die mij volgen. Het moet wel magie zijn, denk ik, als zich steeds meer klanten rond het podium verzamelen. Een magie die alleen hier ontstaat, waar ongelimiteerd geflirt kan worden. Het is lastig om de aandacht te verdelen. Ik kom er niet aan toe om iedereen aan te spreken, waardoor ik geld verlies. Vliegensvlug cirkel ik rond de paal. Ik voel het bloed naar mijn hoofd stijgen.

‘Voorzichtig, zelfs apen vallen uit bomen!’ roept een man van middelbare leeftijd met zilvergrijs haar. Hij zoekt in zijn portemonnee en schuift een 5.000-yenbiljet in mijn kousenband.

‘Wanneer ben jij hier aan komen vliegen?’

Onze blikken kruisen elkaar enkele seconden, genoeg om te weten dat het klikt. Ik wuif hem een blaaskusje toe. Hij glimlacht en komt dichterbij.

‘Ik ben Kazuro Ozawa. Ik moet je beter leren kennen,’ glimlacht hij.

Aan het einde van mijn optreden komt Ziva naar het podium en schuift een 10.000-yenbiljet onder mijn slipje: ‘*Snaaaaaapp!*’

‘Een gift van mijn klant, Mr. Saito. Ik heb hem net ontmoet.’

Ze steekt een 5.000-yenbiljet tussen haar lippen en gaat tegen het podium aan liggen. Een zweem van Gucci-parfum hangt om haar heen. Ik kruip over haar heen en pak het biljet met behulp van mijn borsten tegen haar wangen. Ik ben het nu gewend mijn lichaam te delen met andere vrouwen. Ze staat lachend op en glundert.

‘Kom hem bedanken in de VIP-ruimte.’

Heupwiegend loopt ze terug, zoals alleen Ziva dat kan. Onschuldig en tegelijk uitdagend.

Nieuwsgierig loop ik het trapje op naar de VIP-ruimte. Achterin zit een groepje mannen. Op afstand kan ik de sfeer van geheimzinnigheid voelen, die om hen heen hangt. Ziva zit op de luipaardsofa met een margarita, naast een kleine oudere man in een donkergrijs pak. Vier andere mannen praten discreet. Ik neem hun door het Tiffany lampje verlichte gezichten in mij op, maar merk dat ze daar niet van gediend zijn. Een man in een trainingspak zit met zijn benen wijd, alleen. Zijn magere gezicht kijkt minachtend weg. Mr. Saito’s ogen knijpen nauw samen als hij lacht, maar maken met niemand contact; toch heeft hij zichtbaar effect op iedereen. Hij is een hoofdjoker, een *capo*. De obers serveren schalen met de meest exclusieve vruchten en buigen eerbiedig.

Niemand lijkt op te merken dat ik dichterbij kom, behalve Ziva. Maar ook zij ontwijkt mijn blik. Als ik naast Mr. Saito sta, lijkt hij me niet op te merken, dus stel ik me aan hem voor. Met mijn gebrekkige Japans voel ik me onhandig.

‘Mr. Saito... *Hadjimemasbite*’ zeg ik, en vergeet te buigen. Ongemakkelijk doe ik het alsnog. Een lange tijd zegt hij niets. Ik voel mijn lichaam krimpen. In zijn ogen, die mij ontwijken, vang ik een vreemde glans op. Ik kom een stapje dichterbij.

‘*Arigato gozaimasu*, Mr. Saito’, zeg ik, om mijzelf een houding te geven.

Een oudere man met een pokdalig gezicht, die naast Mr. Saito zit, kijkt zijdelings naar me op. Hij wuift me weg, alsof ik een hinderlijke vlieg ben. De hoop uitgenodigd te worden om bij hen te zitten, geef ik op. Ongemakkelijk loop ik terug.

‘Ah! Daar ben je eindelijk!’ zegt Kazuro.

Ik ga naast hem zitten aan de luidruchtige tafel. Zijn collega’s hebben elk een hostess aan hun zijde en doen een spelletje met hun handen.

‘Ik dacht even dat je me vergeten was!’ fluistert hij.

Er staan drie flessen Dom Perignon op tafel. Hij schenkt een glas champagne voor me in en kijkt me met glinsterende ogen aan. De lachrimpels rond zijn ogen en mond werken aanstekelijk. Alsof hij niets anders doet dan glimlachen.

‘Op de beste danseres!’ zegt hij, met geheven glas.

‘Ik?’ zeg ik, en wijs naar mijn hart.

‘In Japan wijzen we nooit naar ons hart,’ zegt hij, als hij met zijn vinger naar zijn neus wijst en lacht. Ik leg mijn hand over zijn schouder. Ik verbaas me iedere keer weer hoe verschillend ik me bij klanten voel, alsof ze telkens een ander laagje in me openen.

‘Is er iets te vieren?’ zeg ik.

‘En of we iets te vieren hebben! We zijn allemaal chirurgen van het Sapporo Memorial University Hospital. Deze week hebben we aan de lopende band succesvolle hartoperaties uitgevoerd en levens gered! Je bent moe,’ zegt hij. ‘Werk niet *te* hard!’

De kussentjes van zijn handen voelen zacht aan als hij mijn hand begint te masseren. ‘Diezelfde harten die jullie weer breken!’ zegt hij.

Met genietende ogen inspecteert hij hostess Tsubasa, die rechts van hem zit, en mij, die links zit. Verlegen is hij beslist niet.

‘Je vindt het toch niet erg als ik de aandacht verdeel tussen jullie, Oost en West?’

‘Zeker niet. Ik ben ook een beetje verliefd op Tsubasa. Ik deel graag met het Oosten,’ zeg ik, met een glimlach die ook mijn gezicht niet meer wil verlaten. Haar schoonheid had ik al regelmatig bewonderd in de kleedkamer. Ze is gewoon lang voor een Japanse en draagt een lange, strakke jurk, die ze over haar schouders heeft getrokken. Haar donkerblonde haar hangt los rond haar hartvormige gezicht en heeft de kleur van honing.

‘Vanwaar jouw zwak voor Oost én West?’ vraagt ik, niet zeker van *zijn* identiteit, als iemand met twee verschillende gezichten.

‘Dankzij mijn Russische moeder heb ik altijd al het gevoel tussen twee werelden in te leven,’ zegt hij, met het zoveelste glas Smirnoff wodka in de hand. Hij kan zo te zien meer wodka aan dan de gemiddelde Japanse gast.

‘Je bent een soort “*in betweeny*”, een persoon ertussenin,’ zeg ik.

Ineens kijkt hij me verdrietig aan.

‘Ik hoor nergens echt thuis. Daarom zoek ik jullie graag op,’ besluit hij, en neemt een flinke slok. Even lijkt hij een Russische clown, zonder make-up.

Tsubasa laat ijsklontjes in zijn lege glas vallen, schenkt wodka bij en veegt de condens van het glas met haar zakdoekje. Haar nagels zijn versierd met miniatuurtekeningen. Ondertussen pak ik mijn aansteker en steek zijn sigaret aan. Iets wat op onverklaarbare wijze intiem en sexy aanvoelt.

‘Tsubasa gaat volgend jaar studeren in New York,’ zegt hij.

‘Ik heb ooit als au pair in Manhattan gewerkt.’

Het was mijn vader die op het idee kwam me naar New York te sturen om als au pair te werken. Op de kunstacademie twijfelde ik over welke richting ik op wilde gaan. Ik had mij voorgenomen in Manhattan verder te studeren. Eigenlijk wilde ik fotograaf worden.

Mirrin betreedt het podium. De verwondingen zien er nog opvallender uit.

‘Maar ik was al snel vertrokken.’

‘Waarom?’ vraagt Tsubasa. Ze masseert Katzuro’s vingers op haar schoot.

‘Ik moest voor drie kinderen zorgen in plaats van één, zoals afgesproken was. Geloof het of niet... De zus van de vrouw voor wie ik werkte, was kort voor mijn aankomst vermoord door haar eigen man. Omdat deze kinderen getraumatiseerd waren, werkte het niet. Ik werd ontslagen.’

Ik leg het uit alsof het niets is. In werkelijkheid lag dat anders. Ik kon ze niet helpen en voelde mij machteloos. Het punt waarop het fout ging, was toen ik het meisje een klap met mijn hand gaf om haar hysterie te stoppen. Ik was niet anders gewend. Voordat ik het wist, deed ik hetzelfde als mijn vader. Ik weet nog heel goed hoe ik mijn broer beschermde toen mijn vader klappen wilde uitdelen. Ik verberg mijn handen, omdat ze groter zijn dan die van Katzuro. Helaas heb ik de handen van mijn vader geërfd.

‘Het verdriet dat de kinderen hadden omdat ik ook nog eens na negen maanden vertrok, was ondraaglijk. Maar ik geef toe, ik was een slechte surrogaatmoeder, die meer bezig was met afspraken in het Central Park met acteurs en kunstenaars dan met kinderen die niet naar mij luisterden. Toen ik aankwam zat hun vader in de gevangenis. Hij had haar al eerder bedreigd. Ze wou bij hem weg, wat hij niet kon verkroppen,’ verzucht ik.

‘Wat heb je toen gedaan?’ vraagt Katzuro.

‘Natuurlijk wou ik in New York blijven en had een nieuw adres geregeld. Toch ben ik teruggegaan naar Nederland omdat mijn vriend me niet kon missen. Ik koos voor de liefde.’

Katzuro kijkt me vertederd aan.

‘En waar is hij nu?’

‘Gevlogen... Drie jaar later was het uit. Toen heb ik gezworen dat ik nooit meer voor de liefde alleen zou kiezen, maar mijn eigen koers zou varen,’ zeg ik, terwijl ik denk, er is niemand meer die mij tegenhoudt.

De enige zekerheid die ik heb, ben ikzelf. Nadat mijn ouders gescheiden waren, aan het eind van onze relatie, vreesde ik diep in mezelf dat dit mij ook zou overkomen. Dat liefde ineens zou sterven. Zomaar. Ik werd verliefd op anderen en maakte iets kapot voordat het mij kapot zou maken. Ik koos voor totale onafhankelijkheid en wilde meer reizen. Ik maakte de kunstacademie af en verhuisde naar Amsterdam.

‘Zie je hem niet meer?’ vraagt Tsubasa.

‘Niets is zo onberekenbaar als liefde,’ zeg ik en kijk naar Mirrin.

‘Wat is er met *haar* gebeurd?’ vraagt Kazuro.

‘Het is het gevolg van een gebroken hart,’ zucht ik.

Kazuro glimlacht en vraagt Tsubasa om haar wat cash te brengen. Als ze terugkomt, neemt hostessmanager Hayate haar, onder het aanbieden van excuses, mee naar een andere klant. De tafel van Mr. Saito.

‘Daar gaat ze. Ze verlaat me zomaar voor een ander,’ zegt Kazuro pruilend.

‘Wat is het geheim van een goede hostess en wat maakt haar geliefd?’ zeg ik, hoewel ik weet dat nieuwsgierige vragen in Japan ongeleefd zijn.

‘Nou... in Japan zeggen wij *Happo Bijin*, dat betekent dat ze een schoonheid bezit met acht verschillende richtingen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ze houdt er geen eigen mening op na. Ik bedoel, afhankelijk van met wie ze praat, vertelt ze precies wat klanten willen horen... begrijp je wat ik bedoel?’

‘Als ik het goed begrijp, waait ze met alle winden mee en houden Japanse mannen niet van tegenspraak of een uitgesproken mening. Als dit de weg is naar ware schoonheid, dan moet ik wel heel lelijk zijn.’

‘Jij lijkt soms in acht richtingen geblokkeerd, en dat noemen wij *Happo Fusagari*. Je bent direct en hebt een sterke mening, wat Japanse mannen bang kan maken. Je lijkt fysiek ook nog eens sterker dan de meeste mannen die hier komen,’ lacht hij. ‘*Otoko-masari* betekent in Japan dat een vrouw die lichamelijke, intellectueel en spiritueel sterker is dan een man, niet vrouwelijk is en niet populair.’

Zijn ogen glijden over mijn armen, die flink gespierd zijn geworden door het vele paalwerk.

‘Maar dat geldt niet voor mij. Ik vind jou juist leuk omdat je zo anders bent.’

Ik leg mijn benen langzaam over die van hem en leg mijn wapenuitrusting af. Ergens lijken we op elkaar. In zijn gezelschap kan ik volledig mezelf zijn. Ik vergeet dat ik werk.

‘Wat denk je van een privé-show, Kazuro-san?’ vraag ik hem plagend. Voor hem zou ik graag dansen, omdat zijn gedachten me lijken te inspireren. Zijn ogen glinsteren bij de gedachte.

Even denkt hij na.

‘De volgende keer misschien, Amber. Neem vandaag mijn beste collega Sakamoto-san mee, voor een half uur. Geef hem een goede tijd, maar dat hoeft ik jou niet te zeggen. Ik weet al dat je dat kunt,’ fluistert hij. Hij betaalt 21.000 yen en wijst naar zijn collega. Een man van rond de zeventig, die als chirurg in het ziekenhuis van Sapporo had gewerkt.

‘Maar bewaar het beste voor mij voor de volgende keer...’

Zoals elke keer, dans ik eerst een paar minuten en stroop de jurk van mijn schouders. Sakamoto's dikke, grijze haar glanst onder het kleine spotje. Hij lijkt in niets op mijn opa, maar toch moet ik aan hem denken. Voor het eerst voel ik weerstand in mijn lijf, terwijl ik me voor hem uitkleed.

Ik weet dat het moment komt waar hij naar uitkijkt. Ineens herinner ik me hoe mijn opa naar vrouwelijke voorbijgangsters in rokjes keek, achter het raam, terwijl ik naast mijn oma op de bank zat.

Er zijn nog vijftien minuten die ik vol moet maken. Veel meer kan ik niet reken. Ik kan niet langer alleen mijn eigen handen langs mijn lichaam laten glijden. Mezelf strelen, al voel ik niets. Hoe verleid je iemand die je niet begeert? Als ik voorover leun op mijn ellebogen, ruik ik een stinkende adem van iets dat op rotte vis lijkt. Ik wend me van hem af. Ik had wel van meer Japanners de adem geroken, alsof de rauwe vis uit hun maag omhoog borrelde.

Ik speel met mijn borsten zoals ik elke nacht doe, zonder ze nog echt te voelen. Sakamoto zet zijn bril met het dikke montuur af en ik zie zijn ogen glunderen. Ik draai mijn rug naar hem toe, terwijl ik me tussen zijn dikke benen in nestel. Ik neem zijn handen en voel de oude huid. Hij pakt mijn borsten en wrijft, knijpt erin, alsof ik een apparaat ben dat aangezet moet worden. Na een paar minuten heb ik er genoeg van en draai me om. Hij begint mijn borsten te zoenen. Zijn grijze snor kriebelt op mijn huid. Als hij er genoeg van heeft, neemt hij mijn rechter tepel in zijn mond. Hij zuigt als een baby aan mijn borst. Ik sta dit enige tijd toe, totdat ik mij moet terugtrekken omdat het zeer doet. Mijn ogen dwalen af. Ik staar over de leuning de club in, waar klanten rond het podium tips uitdelen. Ik wacht gespannen op de voetstappen van Felix, die me komt vertellen dat de tijd om is. De bodyguard van de privé-ruimte kijkt me lacherig aan als hij mijn gezicht ziet.

Wanneer ik uit de lift stap, staat een groepje mannen in lange, donkere jassen bij de uitgang. Met zwarte paraplu's begeleiden ze drie hostesses, onder wie Tsubasa, naar twee zwarte Mercedesen. Een kleine, statige man staat bij de voorste auto te wachten tot iedereen is ingestapt. Ziva haast zich naar het openstaande voorportier en verdwijnt achter de ondoorzichtige ramen, net op het moment dat er een hevige regenbui losbarst. Dikke druppels springen op van de straattegels. Het natte wegdek geeft Susukino een rijke glans.

Als ze weggrijden, besluit ik naar huis te lopen. Ik geniet van de regen op mijn gezicht en het getik van de druppels, die steeds harder omhoog spetteren. Ik laat mijn hand langs het gladde oppervlak van het grote zilveren ei voor het F-45 gebouw glijden, waarop ik een wazige schim zie bewegen. Ik voel mij intens gelukkig.

Als ik vroeg in de middag opsta, ontvang ik een bericht van Kevin op mijn mobiel. ‘Katzuro wil je meenemen voor een *douban*, hij verwacht je morgen om zes uur voor *Maxim*. Hij haalt je af met de taxi. Je gaat samen met Tsubasa. Ik zie je in de club met hem om acht uur, geen minuut later.’

Vroeg in de avond betreden we de apart gereserveerde ruimte van het traditionele *fugu* (kogelvis) restaurant op onze sokken. Katzuro en ik nestelen ons op de *tatamimatten* in *seizahouding*, op onze knieën. Onze ogen kijken nieuwsgierig naar de salade die als eerste wordt opgediend. Tussen het bladgroen ligt een grijzige vissenhuid die oogt als een kippenvel.

Tsubasa en ik beginnen met onze eetstokjes aan de salade, terwijl steeds meer kleine hapjes op schaaltes worden opgediend. De versieringen van groenten hebben de vorm van bloemen.

‘Hier komt de Russische roulette van Japan. Een duizend jaar oude traditie,’ zegt Katzuro, die ons toelacht met toegeknepen ogen.

‘Als we sterven, doen we dat tenminste alledrie tegelijk. Eerlijk is eerlijk,’ zeg ik.

Tsubasa giechelt met haar hand voor haar mond. Elke vrouw leert op jonge leeftijd dat luid lachen met open mond *hasbitanai*, vulgair, is.

‘*Itadakamasu*,’ zeggen we tegelijk, met gevouwen handen.

Tsubasa ziet er overdag nog mooier uit in haar zwarte avondjurk met een rode zijden sjaal over de ranke schouders. Ik zie toe hoe ze de dunne velletjes *fugu* tussen haar glimmende lippen laat glijden.

‘Maak je maar geen zorgen, hier werken de meest ervaren *fuguchefs* met jarenlange opleiding, al overleven sommigen het niet,’ zegt Katzuro lachend.

‘Bovendien betekend *fuku*, zoals hij ook genoemd wordt, geluk!’ zegt Tsubasa.

‘Jaarlijks sterven er nog altijd mensen door zijn gevaarlijkste organen te eten. Zoals ook een bekende *kabuki*-acteur. Hij daagde het noodlot meerdere keren uit, maar wie zijn geluk niet waardeert...,’ zegt Katzuro die toekijkt hoe ik dooreet.

‘Het is de kunst om te overleven met zoveel mogelijk risico.’

‘Het lijkt meer op een stille zelfmoord, als je het mij vraagt.’

‘Het gif werd ook gebruikt om zelfmoord te plegen...’

Naarmate hij verder vertelt, krijg ik steeds minder trek.

‘Maar dit is geen onderwerp om te bespreken onder het eten, dat is slecht voor de spijsvertering. In sommige restaurants moet de chef de eerste hap nemen in het bijzijn van de klanten.’

Niet alle chefs halen de zware opleiding. Zodra het ‘riviervarken’, zoals hij ook wel wordt genoemd, zich bedreigd voelt, verspreid hij zijn giftige stof in een paar seconden door al zijn organen. De lever, het meest toxische orgaan van de pufervis, is het ‘verboden fruit’ en illegaal in Japan, maar wordt in het geheim toch nog geserveerd.

‘Is het waar dat hij levend wordt gesneden?’ vraag ik.

‘Het is de enige manier om het gif te voorkomen. Alleen de meest ervaren *fuguchefs* laten op verzoek bij de bereiding net genoeg gif achter voor een tijdelijke verdoving van de lippen en de tong.’

De rauwe *sashimi* wordt al snel neergezet in delicate, dunne blaadjes van doorzichtig, wit vlees, gerangschikt in de vorm van een bloem, de chrysaant, die geassocieerd wordt met de dood. Onder de indruk van het mogelijk giftige voedsel dat als kunst wordt geserveerd, beginnen Tsubasa en ik na een kort gebed in stilte te eten. Ik weet dat de zoetwatervis nog maar net vol levenslust in het aquarium zwom. Het zal de enige en meteen laatste keer zijn dat ik mijn leven waag voor eten, besluit ik. Maar ook voor de levend besneden vis. Voorzichtig pakken we de flinterdunne velletjes met onze eetstokjes, dopen ze in de sojasaus met radijs, en beginnen zonder aarzeling te proeven.

Katzuro kijkt geamuseerd hoe we de taaie, dodelijke, witte vis probleemloos eten. Ik probeer de smaak te proeven, maar proef niets bijzonders. Wat is er zo geliefd aan deze vis? Is het soms het aanwezige gevaar van de dood?

‘Op ons laatste avondmaal!’ zeg ik, terwijl ik op de dikke textuur van de huid kauw.

‘Als het je doodt, duurt het nog ongeveer zes uur voordat al je spieren verlamd raken, terwijl je bij bewustzijn blijft. Dus je hebt nog even,’ zegt Katzuro.

‘Als ik maar genoeg tijd overhoud om een mooi dodengedicht te schrijven,’ zeg ik.

Zoals de Japanse dichters dat doen op de dag van hun sterven. Het was tenslotte mijn idee geweest om hier te gaan eten.

‘Als ik vandaag moet sterven, dan sterf ik. Ik hoop alleen niet dat het te pijnlijk is.’

De bediening schenkt de *hirezake*, een hete sake gemengd met thee en gebrouwen van puffervisvinnen, in de kleine, porseleinen kopjes. Een andere bediende brengt een grote kom hete bouillon met alle overige resten van de vis. Ook graten, staart en de ogen.

Ik schrik als het witte rauwe vlees dat op mijn schaalte ligt en dat ik tussen mijn eetstokjes vastpak, nog beweegt. Met enige tegenzin neem ik het in mijn mond en voel het op mijn tong kriebelen.

‘*Sugoi!*’ zegt Tsubasa als ze het ook opmerkt.

‘Een vis met levenskracht!’ zeg ik, al kauwende op de beweeglijke *sashimi* terwijl ik die zo snel mogelijk doorslik en voel hoe hij door mijn keel naar binnen glijdt. Ik voel een rilling door mijn lichaam.

Ik durf niet te denken aan de hoeveelheid pufferviszielen die hier rond moeten zweven, en eet door zonder bang te zijn om te sterven.

In het internet-, comic- en karaokecafé op de vijfde verdieping van een torenflat op Susukino Crossing bestel ik een portie *sobanoedels*, tempura van garnalen en een *misosoep* van het menu. Ik bekijk mijn ingekomen mail. Mijn buurman, in slaap gevallen, valt bijna van zijn stoel. Ik zie een laatste bericht van mijn moeder. Ik had haar twee weken niet geschreven.

Lieve schat, wat ben ik blij dat ik bericht van je kreeg. Ik zat nagels te bijten van de zenuwen omdat ik niets van je hoorde. Laat iets van je horen. Al zeg je maar 'alles is in orde'. Ik ben blij dat je schrijft never trust a customer daar sta ik 200% achter. Anoek, beloof me een ding, dat je nooit of te nimmer alleen uitgaat met een klant. Al die mannen hebben thuis een vrouwtje. Zij hangen daar in die club de bon vivant uit, en vrouwlief thuis weet van niets. Ze deugen van geen kant. Ze komen om zich te vermaken en vermaakt te worden, niets meer niets minder, maar dat weet jij wel.